సర్పపరిష్వంగం

కె. వరలక్ష్మి

తూర్పు సముద్రతీరం నుంచి మూడు గంటల బస్సు ప్రయాణంలో కొండకోనల మధ్య వుంది ఆ ఊరు. చుట్టూ వున్న చిట్టడవి ఆ ఊరికి కంఠాభరణం. తూర్పున వున్న ఎర్రచెరువు ఆ ఆభరణంలో పతకం.

ఆ దరిదాపులలోని ఊళ్ళన్నిటికీ ఆ ఊరే కూడలి. ఎందుకంటే... అక్కడ వారానికో రోజు సంత జరుగుతుంది. అంతేకాకుండా అక్కడ ప్రభుత్వంవారి ఆఫీసు భవనాలు, స్కూలు, ఆ స్కూలుకు అనుబంధంగా వెనుకబడిన తరగతుల హాస్టలు, కొండపై నొకటీ — కొండ పాదంలో ఒకటీ గెస్ట్ హౌస్‌లూ వున్నాయి.

సంతరోజు అక్కడ ఇసక వేస్తే రాలనంత జన సందోహం వుంటుంది. అప్పుడప్పుడూ సినిమాల వాళ్ళొచ్చి ఆ ప్రాంతమంతా హడావుడి చేసిపోతారు.

ఆ ఊళ్ళోకి అడుగుపెడుతూనే ఎదురయ్యే ఎర్ర గోడల పోలీసు స్టేషన్ పోలేరమ్మ గుడిలా విలక్షణంగా వుంటుంది. ఆ స్టేషన్లో నిరంతరం ఎర్రటోపీతో దర్శనమిచ్చే హెడ్డు పోతురాజు పోలేరమ్మ గుడిముందున్న పోతురాజులాగే ఎప్పట్నుంచో అక్కడ పాతుకుపోయాడు. పట్నంలో కాపురం వుంటున్న ఎస్సై అప్పుడప్పుడూ విజిట్‌కొచ్చి వెళ్ళిపోతూండడంతో ఆ స్టేషన్‌కి... ఇంకా చెప్పాలంటే ఆ ఊరి జనానికి ఎర్ర టోపీ అనే మకుటంగల మహారాజు పోతురాజు.

ఆ రోజు......

ఉదయం ఎనిమిది గంటల వేళ కొత్తగా పెట్టిన నాయరు పాక హోటలునుంచి అప్పనంగా తెప్పించుకున్న రెండు పెసరట్లు ఉప్మా లాగించి, పెద్ద గాజు గ్లాసుడు కాఫీ తాగి బ్రేవ్‌మని త్రేన్చాడు పోతురాజు.

అదిగో ఆ దుర్ముహూర్తపువేళ కొడుకును రెక్క పట్టుకుని లాక్కొచ్చాడు మేదరి అప్పిగాడు.

వెదురు పేళ్ళతో బుట్టలు, తడికలు నేసినేసి నరాలు తేలి బిరుసెక్కిపోయి వున్న వాడి చేతులు కుర్రాడి రెక్కని బిగించి పట్టుకున్నాయి. ఆ ఉడుం పట్టునుంచి విడిపించుకోవాలని కుర్రాడు ఒకటే గుంజుకుంటున్నాడు. బక్కచిక్కిన వాడి మొహంలో భయం కొట్టొచ్చినట్టు కనిపిస్తోంది. మాసిపోయిన నిక్కరు తప్ప వాడి ఒంటిమీద మరో ఆచ్ఛాదన లేదు. ఉంగరాలు తిరిగిన దుబ్బు జుట్టు వాడి ముఖంమీదకి పడి కళ్ళను సగం కప్పేసింది. మాటి మాటికీ తల ఎగరేసి ఆ జుట్టును వెనక్కి విసురుకుంటున్నాడు. పెదవిమీద అప్పుడే నూగు కట్టొస్తున్న మీసకట్టు వాడి పదహారేళ్ళ ప్రాయాన్ని బైట పెడుతోంది. మేదరి అప్పిగాడి శరీరం బక్కచిక్కి వున్నా, మనిషి దృఢంగానే వున్నాడు. వాడి దృష్టిలో న్యాయానికి మారుపేరు పోలీసు స్టేషన్. న్యాయమూర్తి హెడ్డు పోతురాజు. ఆ గేటులోకి అడుగుపెట్టగానే భయభక్తుల్తో వాడి శరీరం వంగిపోయింది. గోచీకాకుండా వాడి భుజంమీద మాసిన తుండు గుడ్డ వుంది. భయం వలన ముఖానికి పట్టిన చెమటను తుండుతో తుడుచుకుని, తుండును చంకలో ఇరికించుకుని వినయపూర్వకంగా వంగాడు. 'చేతులు జోడించడానికి ఏలు కాలేదెలాగా?' అనే భావం వాడి ముఖంలో చూసి తృప్తిపడ్డాడు పోతురాజు.

"దండాలండి ఏడ్డు బావు" అన్నాడు వాడు.

'ఏంటి సంగతి?' అన్నట్టు కళ్ళెగరేశాడు పోతురాజు సిగరెట్టు ముట్టించుకునే సందట్లో.

"ఈడు సిన్నప్పిగాడండి"

"పెద్దప్పిగాడెవడు?" తన జోకుకి తనే పగలబడి నవ్వేడు పోతురాజు.

"నేనేనండి"

"అయితే నువ్వు పెద్దప్పిగాడివి, నీ కొడుకు సిన్నప్పిగాడూ నన్నమాట!" ఒక దమ్ములాగి "ఇంతకీ ఏంటి కత?"

"ఈడండీ... ఈ కుర్ర నమ్మీకొడుకు నాగరం (ఆడవాళ్ళు జుట్టులో ధరించే ఒక ఆభరణం) ఎత్తుకుపోనాడండి."

"ఏటీ... బంగారందే?"

"ఆయ్..."

"ఎవరింట్లోది?"

"నా ఇంట్లోదేనండి!"

"నిజం సెప్పు బక్కనాడొకడా!" బల్లమీద బాది పోతురాజు అరిచిన అరుపుకి అప్పుడే గేట్లోంచి లోపలికి రాబోయిన బక్క కుక్క తోకముడిచి పరుగెత్తింది. మనసులోనే తోకముడిచేసేరు ఆ తండ్రీ కొడుకులు. తండ్రి చేతిలో వున్న సిన్నప్పిగాడి చెయ్యి గజగజ వణికింది. ఒకడుగు పక్కకి వేసి వాళ్ళ బాబును అంటుకుపోయాడు వాడు భయంగా చూస్తూ. "పోలే రమ్మ తల్లిమీద పెమాణకండి. ఈల్లమ్మ లగ్గానికి ఆల్లమ్మ ఎట్టిందండి. అది ఈల్లప్ప లగ్గానికి పనికొత్తాదని పదిలంగా దాసిందండి నా ఆడది!"

బంగారం మాటవినేసరికి మళ్ళీ ఆకలి మొదలయ్యింది పోతురాజుకి. "గుడిసెలో నాగరాలూ అయ్యా ఎట్టుకునే ఇలా గోసిపాత ఎదవలాగ బతికేత్తన్నావన్నమాట!"

"సత్తె పెమాణకంగా అది తప్ప నాకాడ ఉంకో బంగారం పిసరుంటే ఒట్టండి బాబయ్యా. పెళ్లికెదిగిన పిల్లకి ముక్కులోకి కూసెత్తు కాడ కుట్టించలేక పోనానండి ఈ బతుక్కొచ్చి."

"ఊ...... ఎంత తూకం వుంటాది?"

"అయ్యన్నీ నాకేటెరికండి? పచ్చగా పసిమించి పోయిందండి తల్లిమాలచ్చిమ్మి. ఏడు తలల నాగేంద్రుడిమీద సిన్నికిట్టుడు నాట్యెవాడతా ఉంటాడండి. అరిసేతులో ఎట్టుకుని సూత్తా ఉంటే ఆ కిట్టపరమాత్మని సూసినట్టు కడుపు నిండిపోయిందండి. ఈ ఎదవ పుట్టక్కా ఈల్లమ్మకి తగని రోగమొచ్చినప్పుడు కూడా అమ్మనివ్వలేదండి. నా యాడదానికి అదంటే అంత పేనమండి..." లాఠీ తీసుకుని, కుర్చీని బర్రున జరిపి లేచిన పోతురాజును చూసి ఠక్కున ఆగిపోయాడు పెదప్పడు.

‘‘అయితే ఈడి సేత ఆ నాగరం ఎక్కడుందో సెప్పించాలన్నమాట’’

‘‘ఆయ్’’

‘‘ఆణ్ణొగేసి నువ్వెల్లిపో. సందేళ కల్లా సెప్పించేవూదీ వాది.’’

‘‘సిత్తవండయ్యా’’

‘‘పోర్‌టొంటే! ఈణ్ణట్టుకెల్లి ఆ కొట్లో మూసేయ్’’

‘‘ఓరయ్యా! నన్నట్టుకెలిపో. నన్నిక్కడొగ్గెయ్యి కోరయ్యా! ఇంకెప్పుడూ సెయ్యనే’’ ఏడుస్తున్న కొడుకుని మూసి ఎక్కడో కలుక్కుమంది పెదప్పడికి. కాని వాడి జన్మకల్లా విలువైన వస్తువుని వదులుకోడానికి సిద్ధంగా లేడు వాడు.

చేతులు నలుపుకుంటూ ఇంకా అక్కడే నిలబడ్డ అప్పణ్ణి మూసి ‘‘ఏంటి సంగతి, ఇంకా నిలబడ్డావ్?’’ అన్నాడు పోతురాజు.

‘‘బాబయ్యా! ముక్కుపచ్చలారని ముండాకొడుకండి, ఆ ఎదవవేటీ సెయ్యమాకండి. మాటల్తోనే బయపెట్టి కూపీ లాక్కోండి, సచ్చి మీ కదుపున పుడతాను!’’

‘‘పోర్‌టొంటే, ఈణ్ణి కూడా అందులో మూసి’’

‘‘అయ్‌బాబోయ్’’ నాలుగడుగులు వెనక్కి నడిచాడు అప్పిగాడు. ‘‘లే పోతే ఏంట్రా, ఒళ్ళు కొవ్వెక్కిందా? మాకే ఎలాగ నడుసుకోవాలో సెప్తున్నావ్. ఇంకో నిమసం ఇక్కడ నిలబడ్డావంటే నువ్వూ నీ కొడుక్కి సాయంగా ఊసల్లెక్కెడతావ్.’’

భయంగా వెనక్కెనక్కి తిరిగి చూస్తూ వెళ్ళిపోయాడు పెదప్పడు. వాడికప్పుడన్పించింది 'పారపాటు చేసేనా?' అని. దారి పొడుగునా కొడుకు కేకలు వాడి చెవుల్లో మారుమోగుతూనే వున్నాయి.

** ** **

హెడ్డుగారు బైటికెళ్ళి అలా తిరిగొచ్చేసరికి చినప్పడి ఒళ్ళు చితకబొడిచేసుంది. నిజం చెప్పేసిన వాడు, కళ్ళు బైర్లుకమ్మి చతికిలబడిపోయాడు.

''సెప్పేసేడా?'' వస్తూనే అడిగేడు పోతురాజు.

''సెప్పేసేడండి. ఎదవకి అనుబవం లేదు. నాలుగు తన్నేసరికి సతికిలబడి కళ్ళు తేలేసేడు'' అన్నాడు ఫోర్ట్వంటీ.

''ఏవని సెప్పేసేడు?''

''నాగరం వట్టుకుని ఈడు తిన్నగా పట్నం పారిపోయేడంట. అక్కడీడి కెవడో తగిలి దగ్గిరుండి అమ్మిపెట్టి ఎవభై రూపయిలొచ్చేయని ఇచ్చేడంట. ఈణ్నాడు

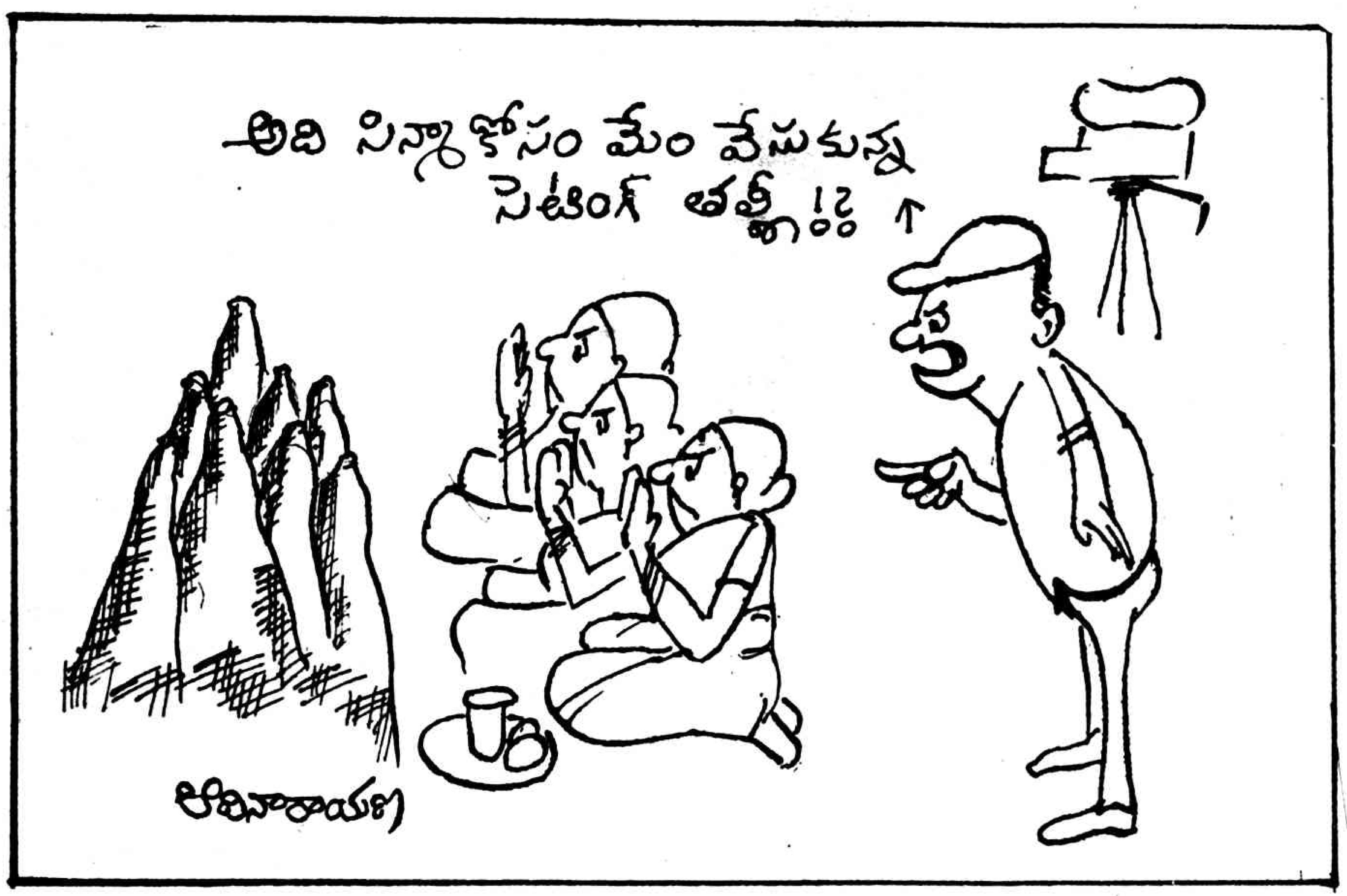

మడత మంచాల లాడిజింగుకి అట్టుకెల్లి తొంగోబెట్టేడంట. కోడి పలావులూ, కొత్త చినిమాలూ అంటూ రొండో రోజుకి డబ్బులారిపేసేడంట. ఇంటికి రాడానికి సార్జీలిచ్చి పంపేసేడంట''

''ఏరా సినప్పిగా... ఆడెవడో, ఎక్కడుంటాడో తెల్సా?''

'తెలవ'దన్నట్టు తల అడ్డంగా ఊపేడు సినప్పడు.

''ఆ కొట్టు సూపించగలవా?''

దానికీ అదే జవాబు.

''డొక్క సీరీగల్సు ఎదవా? ఏటీ సేతకాని ఎదవ్వి దొంగతనం ఎలాగ సేసేవురా?''

''వానేటి దొంగతనం సెయ్యలేదండి. నా ఇంట్లో సొమ్ము నానట్టుకుపోయి అమ్ముకున్నాను, అది తప్పా?'' ముక్కుపుటాలు అదురుతుండగా అన్నాడు వాడు.

''ఓసోసి, రోసం పొడుసుకొచ్చిందిరా మొగోడికి'' అంటూండగా అయిడియావచ్చింది పోతురాజుకి. ''పోర్టూంటీ! ఆడికి సుబ్బారావ్‌ోటేల్లో టీ అట్టుకొచ్చియ్యి.''

ఫోర్ట్వంటీ బైటికెళ్ళేవరకూ ఆగి పోతురాజు ముఖంలో ఫీలింగు మార్చాడు. నవ్వు ముఖాన పులుముకున్నాడు. ఎప్పుడూ కరుగ్గా ముటముటలాడతా వుండే ఆ మొకానికి నవ్వు అతకలేదు.

''ఇల్రారా సినప్పిగా... ఇల్రా'' అన్నాడు.

వాడు మళ్ళీ భయం భయంగా చూసేడు.

''నీకేం బయ్యం లేదు. ఇల్రా ఎహె''

ఇంకా కదల్లేదు వాడు.

''లెగవేట్రా నం......కొడకా'' ఆ అరుపుకి తుళ్ళిపడి ఆటోమేటిగ్గా లేచి నిలబడ్డాడు సినప్పడు. అడుగులో అడుగేసుకుంటూ పోతురాజు దగ్గరకి వచ్చాడు. చేతికందనంత దూరంలో నిలబడ్డాడు.

''ఏం లేదూ... మన్లో మనమాట. నువ్వు జేబులు కొట్టకలవంట్రా?''

''అయ్‌బాబో, నా కట్టాంటిది అలవాటు నేదండి''

''ఛా... సెప్పెదవా'' కవ్వింపుగా అన్నాడు పోతురాజు.

''సత్తెప్పెమానకవండి, మాయమ్మ మీదొట్టు. నాకేటీ సేతగాదు!''

''పోనీ, నేను నేర్పిత్తాను, నేర్చుకుంటావా?''

''ఏలాకోలాలేటండీ...!''

''ఏలాకోలం కాదెహె. నిజంగానే సెప్తున్నాను''

ఇంకా నమ్మకం కలగలేదు వాడికి. నోరెళ్ళబెట్టి మాస్తున్నాడు.

''ఏటీ బొమ్మలాగ, సెప్పు బేగీ, ఆడొచ్చీగల్డు'' బైట గుమ్మంవైపు చూస్తూ అన్నాడు పోతురాజు —''ఇదీ ఉజ్జోగం లాటిదే. అదురుష్టం కలిసొత్తే సేలా సంపాదించీగలవు''

అప్పటికి నమ్మకం కుదిరింది వాడికి.

''మరి దొరికిపోతే మీరు కొట్లో తోసేరూ?'' వీపు మీది వాతల్ని త డువుకుంటూ అడిగేడు.

''నేనుంటాను గదానీ ఎనకాల. ఆ మద్దిన మోట్రు సైకిలు లారీకి గుద్దేసి సచ్చిపోయిన ఈరబాబుగాడి ఉజ్జోగం ఏటనుకున్నావ్? ఇదే''

''అట్ట సెయ్యడం పాపం గాదుంటండీ?''

విరగబడి నవ్వేడు హెడ్డు పోతురాజు. ఆ నవ్వుకి అతని బొజ్జ కిందకీ పైకీ ఎగిరెగిరిపడింది. అతను కూర్చున్న డొక్కు బేబులు బాధగా కిర్రుకిర్రుమంది. ''ఎహె... ఏట్రూరే, నీతులు సెప్తున్నావ్? కోటి ఇద్దెలూ కూటి కోసవే అని ఇన్లేదా? పెద్ద పెద్దోల్లంతా ఎదుటోడికి తెలిసీలాగ దోసేత్తారు. ఈ పిక్‌పాకెట్టుగాళ్ళు ఎదుటోళ్ళకి తెలకుండా జేబులు కొట్టేత్తారు అంతే తేడా. నీకెందుకు 'ఊఁ..' అను. ఎనకాతలుండి అంతా నేన్జూసుకుంటాను. ఇంకంతా డబ్బే. నువ్వు జూసినలాడిజింగుకి బాబుల్లాటియ్యుంటాయి పట్నంలో. నువ్వు తలుసుకున్నప్పుడల్లా కోడికూరలూ, సినిమాలూ. అదురుష్టం బాగుంటే ఈరబాబుగాడిలాగ మోట్రు సైకిలూ...''

కళ్ళముందు చిత్రించబడుతున్న రంగుల ప్రపంచం వాడి చిన్ని బుర్రమీద గాఢంగా పని చేసింది.

''నాన్రెడీ'' అనేసేడు. ఆ హుషారులో వాడు తిన్న దెబ్బలనొప్పి మర్చిపోయేడు.

''అద్గదీ, అలాగుండారి కుర్రోడంటే. రేపుణ్నుంచి పొద్దున్నే వచ్చేయ్. మనోడొకడు నిన్ను సంతల్లో కట్టుకెల్లి ఆ పని నేర్పించేత్తాడు. అదేం బ్రెమ్మీఇద్దె కాదులే. నాల్రోజుల్లో వచ్చేత్తాది. వచ్చీ సోవారం మనూరి సంతకల్లా రెడీ అయిపోతావు''

''మరి మా బాబు......''

''ఆడి సంగతి నేన్జూసుకుంటాన్లే. ఆడేవడిగినా నువ్వు నోరిప్పకు''

''అనాగేనండి''

''ఉంకోటారేయ్ మనమద్దినకుదిరిన ఈ ఒప్పందం మాట మూడో కంటోడికి తెలకూడదు. జాగర్తమరి!''

పోతురాజు అనుకున్నట్టే ఫోర్ట్వంటీ తిరిగ్గా టీ తాగి, దానికి ముందొకటీ ఎనకొకటీ బీడీ దమ్ములు కొట్టి, కాళ్ళీడ్చుకుంటూ వచ్చేడు చల్లారిపోయిన టీ గ్లాసుతో.

''పోర్టూంటీ, నువ్వర్జంటుగా ఈడి బాబున్ట్రా, పో.''

ఆఘమేఘాలమీద పరుగెత్తుకొచ్చాడు పెదప్పడు. అంతకుముందే చినప్పణ్ని పంపేసాడు పోతురాజు.

''మొత్తానికి కూపీ లాగేన్రా పెదప్పిగా. వస్తువెక్కడుందో తెల్సిపోయింది. మనూళ్ళో లేదది, పట్నంలో వుంది. పట్నం పోలీసులకి సెయ్యి తడిపితేనే గాని పనవ్వదు. నాలాటోళ్ళుండరు గదా!'' అన్నాడు బాధగా ముఖం పెడుతూ.

''అయ్‌బాబో, మీకాళ్ళట్టుకుంటాను. నా బతుక్కొచ్చి వందలూ, ఏలూ ఎక్కడొత్తయ్ దొరా! ఏదో పదో... పరకో...''

''ఓరప్పడూ! నీకు వస్తువ కావాలనుకుంటే డబ్బు తెచ్చుకో, లేకపోతే లేదు. ఉంట్లో నేన్తినేదేటీ లేదు.

లపైన నీ ఇష్టం. ఇన్ని మాటలనవసరం'' అన్నాడు నిష్ఠూరంగా.

''బాబ్బాబూ, నా తల తాకట్లెట్టి ఏభై రూపా యిల్లెచ్చుకుంటానుండి, ఏదోకానిచ్చెయ్యండి బాబూ!''

''ఏహోయ్ పోర్‌టౌంటీ! ఆళ్ళకేవైనా నచ్చజెప్ప గలవుంటావా?''

''ఏదో... సూద్దారండి మరి. పోన్లెండి మీ జేబు లోంచి మిగిలిన డబ్బులేసి అప్పడికీ పని సేసిపెట్టె య్యండి'' అన్నాడు ఫోర్‌ట్వంటీ జాలిగా ముఖం పెడుతూ. అప్పడే మా సేట్బేదు అప్పడు ఎంత దరి ద్రంలో బతుకుతున్నాడో.

** ** **

పోతురాజు అనుకున్న దానికన్నా చురుగ్గా పని నేర్చేసుకున్నాడు చినప్పడు. మరుసటి సంతలో వీర విహారం చేసేసేడు. హెడ్డుగారి వాటా పోను వాడి జేబులో పాతిక రూపాయలు మిగిలేయి.

''ఇంకా కొత్త కదా, ఉండేకొద్దీ ఆదాయం పెరిగి పోద్ది. ఎవడి జేబులో నిండు పర్సుందో, ఎవడి జేబులో ఉత్తి పర్సుందో నీకే తెల్సిపోద్ది. కొత్తలో ఆదాయం తక్కువొచ్చిందని నీరుగారి పోకొరేయ్'' అని ధైర్యం చెప్పేదు హెడ్డు.

అప్పడప్పడూ హెడ్డుగారికి ఎక్కడైనా తీర్థాల్లో తిరణాలల్లో డ్యూటీ పడినప్పడు ఆయన టిక్కెట్టు లేకుండా ఎక్కిన బస్సులోనే, టిక్కెట్టు కొనుక్కుని చినప్పడూ వెళ్తున్నాడు. ముందు సీట్లో ఆయన కూర్చుంటే, చివరి సీట్లో సినప్పడు కూర్చుంటాడు. చినప్పడెవడో తనకి తెలీనట్టే నడుచుకుంటాడు హెడ్డు గారు.

అప్పడప్పడూ చినప్పడు జనానికి దొరికిపోతే, పది మంది కలిసి వాణ్ణి తన్నబోతే వెంటనే అక్కడ పోతురాజు ప్రత్యక్షమై, వాణ్ణితిట్టరాని బండతిట్లన్నీ తిట్టి, కొట్టినంత దూకుడు చేసి దూరంగా లాక్కుపోతాడు. ''జాగ్రత్తగా నడుచుకో ఎ్రెదవా!'' అని ముద్దుగా ఓజెల్లకొట్టి మళ్ళీ జనంలోకి వదిలేస్తాడు.

ఆనంద దీపావళి

అలా చినప్పడు, హెడ్డు పోతురాజుల పని మూడు పువ్వులూ ఆరుకాయలూగా సాగిపోతోంది.

ఈ రెండేళ్ళలోనూ చినప్పడు కోరమీసం పెంచేడు. కోడికూర తినితిని బాగా బలిసేడు. పట్నంలో హైక్లాస్ లాడ్జుల్లో మకాం. వాడిప్పడు కేవలం హెడ్డుగారి బాకీ తీర్చడానికి మాత్రమే ఆ ఊరి సంతకి వస్తాడు.

పెదప్పడు మాత్రం కొడుకు దుర్జనతకి విసిగి పోయి వాడినీ వదులుకున్నాడు, తన బతుకుల్లో విలువైన దనుకున్న నాగరం ప్రసక్తీ వదులుకున్నాడు. ఎదిగిన కొడుకే తీరు కాగా వాడూ, వాడి పెళ్ళామూ గంపెడు పిల్లల్నీ పెంచలేక చిక్కి సగమై జీవచ్ఛవాల్లా బతుకు తున్నారు.

కాలం ఎప్పడూ ఒక్కలాగ నడవదనడానికి నిద ర్శనంగా చినప్పడికి అలవాట్లూ, వాటితోపాటు డబ్బు అవసరం పెరిగిపోయాయి. ఇప్పడు జేబులు కొట్టే సమయంలో వాణ్ణెవరూ పట్టుకోలేరు.

అందుకే మూడు వారాలుగా సంతనుంచి అట్నుం చటే మాయమౌతున్నాడు హెడ్డు పోతురాజును కలవ కుండా.

మొదటివారం ఏమోలే... అని ఊరుకున్నా, రెండో వారం అనుమానం వచ్చింది పోతురాజుకి. మూడో వారం సంతలో కాపేసి పట్టుకున్నాడు. ఈ మధ్య డబ్బులు సరిగా దొరకడం లేదనీ, వచ్చేవారం ఒక్కసారే బాకీ తీర్చేస్తానని ఒప్పకున్నాడు చినప్పడు.

నాలుగోవారం సంతలో ఎన్ని జేబులు కొట్టినా నాలు గొందలు సంపాదించలేకపోయాడు. అందుకే హెడ్డు గారికి కన్పించకుండా అట్నుంచటే పట్నం బస్సె క్కేసేడు.

ఆ పోవడం పోవడం సంవత్సరంపాటు ఆ ఊరి పొలి మేరల్లోకి రాలేదు వాడు. తండ్రి మరణ వార్త తిరిగి వాడిని ఊళ్ళోకి లాక్కొచ్చింది. హెడ్డుగారు స్వయంగా వెళ్ళి కలుసుకున్నాడు వాణ్ని. పక్కకి పిలిచి బాకీ మాట ఎత్తి తిట్లకి లంకించుకున్నాడు.

''ఎల్లకాలం ఎందుకివ్వాలేం?'' అని పొగరుమోతుగా అడిగేడు చినప్పడు.

అతే......

సాయంకాలానికి లాకప్‌లో వున్నాడు.

మర్నాడు పేపర్లలో 'నక్సలైట్ చిన అప్పారావు కాల్చివేత' అని వార్త వచ్చింది.

అదేరోజు సాయంకాలం గొప్ప బహిరంగ సభలో మాట్లాడుతూ ''పోలీసులు మా ప్రియమైన సోదరులు, వారు లేని ఈ దేశాన్ని ఊహించడం కూడా సాధ్యం కాదు. వారి నిస్వార్థ సేవకి ఏమిచ్చినా ఋణం తీర్చు కోలేం...'' అంటూ ఒకటే పొగుడుతున్నారు మంత్రి గారు.